

Ο Θεός

δεν είναι υπόθεση μερικών στιγμών του εικοσιτετραώρου

Ο Θεός δεν είναι υπόθεση μερικών στιγμών του εικοσιτετραώρου. Είναι υπόθεση ολόκληρης της ημέρας, η μνήμη του πρέπει να είναι συνεχής, η σκέψη ότι η σκέπη του μας συνοδεύει παντού και πάντοτε.

Όλη η ημέρα μας πρέπει να είναι προετοιμασία για τις κορυφαίες αυτές ιερές ώρες του εναγκαλισμού μας με τον Θεό. Και οι ώρες της προσευχής αφετηρία δυνάμεων για τις ώρες που θ' ακολουθήσουν στον αγώνα μας προς συνάντηση των άλλων, των πειρασμών και των θλίψεων, των ευχάριστων και των δυσάρεστων.

Το **Ωρολόγιο**, το **Ψαλτήριο**, τα **Μηναία**, το **Τριώδιο**, το **Πεντηκοστάριο**, η **Παρακλητική** δεν είναι βιβλία μόνο για τ' αναλόγια των εκκλησιών αλλά και για το ταμείο των οικείων μας. Είναι εργαλεία τα βιβλία αυτά. Είναι ωραίο κανείς ν' αγαπήσει την καθημερινή συντροφιά τους, έστω κι ένα μικρό Όρθρο να κάνει, μερικούς ύμνους του Εσπερινού να πει ή το Απόδειπνο και τους Χαιρετισμούς της Παναγίας, **πού πολύ την χαροποιούν και περισσότερο μας χαροποιεί εκείνη.**

Επανερχόμενοι στο προπαρασκευαστικό σημείο της προσευχής, στη μελέτη, ας τονίσουμε αυτό πού λέει ο Μέγας Αθανάσιος στο σπουδαίο περί Παρθενίας έργο

του «**τον αφιερωμένο στον Θεό πιστό πρέπει να τον βρίσκει ο ήλιος με το βιβλίο στο χέρι**».

Άλλα και γιατί άλλες ώρες της ημέρας και της νύχτας δίνει συμβουλές ποια να' ναι η στάση του πιστού απέναντι στον Θεό. **Είναι γεγονός πως τα βιβλία ωφελούν, αλλά δεν οδηγούν πάντα στην προσευχή.** Ανώτερη των βιβλίων διδάσκαλος είναι η ίδια η προσευχή, στην οποία μαθητεύουν τα πλήθη των ασκητών, δίχως πολλές φορές καμιά βοήθεια από τα βιβλία. Και δίχως τα βιβλία και δίχως τις εκκλησιαστικές συνάξεις, όταν αυτά δεν υπάρχουν και δεν μπορούν να είναι πάντα μαζί μας και κοντά μας, με την εσωτερική εργασία της προσευχής, πού μπορούμε πάντα να την έχουμε εντός μας. Έτσι ναός του Θεού και άγιο θυσιαστήριο γίνεται η ψυχή του κάθε αληθινού προσευχόμενου. Και η προφορική και η μετά των βιβλίων και η έκφωνη και η μυστική καλές προσευχές είναι, μόνο αν είναι προσεκτικές.

Όπως δεν υπάρχει φυτό χωρίς ρίζα, έτσι δεν μπορεί να υπάρξει καλλιέργεια της ζωής της προσευχής δίχως τη μυστηριακή ζωή και μάλιστα τη Θεία Ευχαριστία. Οι μοναχοί την προσευχή του κελιού τους τελειώνουν στο ναό. Και την προσευχή του ναού τελειώνουν στο κελί τους. Η βρώση και η πόση του σώματος και του αίματος του Κυρίου πού μετέλαβαν στη Θεία Λειτουργία, συνεχίζεται στο άγιο θυσιαστήριο των καρδιών τους με την προσευχή...

Τι είναι τέλος πάντων αυτή η πολυσυζητημένη προσευχή; Αξίζει τόσο κόπο, μέριμνα, φροντίδα, προσοχή κι εκτίμηση; Ας δώσουμε τον λόγο ξανά στους Αγίους Πατέρες μας για να μας απαντήσουν καλύτερα.

Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος λέγει: **«Η προσευχή είναι λιμάνι στις τρικυμίες της ζωής, άγκυρα στους κλυδωνισμούς της, στήριγμα των κλονιζόμενων, θησαυρός των φτωχών, ασφάλεια των πλουσίων, θεραπεία των ασθενών, διατήρηση της υγείας. Τα αγαθά τα κάνει μόνιμα και τα κακά τα διώχνει».**

Και συνεχίζει ο θεοφόρος οικουμενικός πατήρ, μακριά από ρητορικά σχήματα και μεγαλοστομίες. **«Η προσευχή σιγάει τα πάθη της ψυχής, καταπραΰνει τις εξεγέρσεις του θυμού, διώχνει τον φθόνο, διαλύει την κακή επιθυμία, μαραίνει την προς τα εγκόσμια αγάπη, αποκτά μεγάλη ηρεμία η ψυχή».**

Από το τι προσφέρει η προσευχή φανερό γίνεται το τι είναι. Ο άγιος Ιωάννης της Κλίμακας προσευχή λέει είναι **ένωση του ανθρώπου με τον Θεό.**

Ο ασκητικότετος άγιος Γρηγόριος ο Σιναΐτης πού ήθελε να διαβεί όλη την οικουμένη, για να διδάξει τα αγαθά της προσευχής, προχωρεί πολύ πιο ψηλά και με

τη μυστική φωνή του ανακράζει: Προσευχή είναι φωτιά ευφρόσυνη στους αρχαρίους, «**φως εὐωδιάζον ενεργούμενον**», στους τελείους. Προσευχή είναι πληροφορία καρδιάς, σωτηρίας ελπίδα, αγνισμού σημείο, αγιότητας σύμβολο, Θεού επίγνωση, Πνεύματος Αγίου αρραβώνας, το του Ιησού αγαλλίασμα, ευφροσύνη ψυχής, έλεος Θεού, καταλλαγής σημείο, Χριστού σφραγίδα, ακτίνα νοητού ηλίου, χριστιανισμού βεβαίωση, αγγελικής πολιτείας απόδειξη.

Αγιορείτου Μοναχού Μωυσέως

Επιλογή - xristianos.gr